

(CŨNG LÀ)
MỘT VIÊN NGỌC QUÝ
(Tâm Bút)

(Nhân ngày sinh nhật Oct. 9 của con gái, viết trong cơn là đà chạy trốn thực tại nhờ thuốc ngủ).

[]

***/ San Jose, thứ Sáu Oct. 9/2020**

Nửa giờ trước, lục trong hộp Thư Rác, bỗng thấy cái thư TT gửi từ Sài Gòn lâu rồi:

23:23:17 PDT, Thứ Tư, 23 tháng 9, 2020,

Đọc lại Văn Chương của Mãn và Nguyễn viết từ 1975: Hay! Hay, không chờ đến hôm nay, sau khi đau khổ; hoặc hay, đã dành nhờ vào sự trau chuốt trong văn nghiệp TTBG! Cái anh chàng Nguyễn trẻ thơ (lời BG), Văn Chương đã hay từ dạo ấy.

Đọc lại chuyện tình TRẦN SA, thấy vẫn nguyên rung động như 20 năm trước đọc.

Mấy hôm nay mê đắm trong quyển "Tố Như Và Đoạn Trường Tân Thanh" của BS Trần Ngọc Ninh, nay nghe BG nhắc Nguyễn Du, lại càng thấm thía hơn.

Cảm ơn BG đã gởi Trần Sa.

TT.

[]

Thật như một phép lạ hiện ra SAU suốt một tuần đêm nào cũng gặp ác mộng với hình ảnh Âu Cơ.

Trần Sa - Âu Cơ, hai đứa con gái đến trong định mệnh tôi ở hai quãng đời rất khác biệt. Một, thiên cổ, một thực tại. Cả hai đều đem được cho tôi nguồn hạnh phúc vô tận, 6 tháng, 26 năm. Cả hai đều là “bản sao” của chính tôi từ khuôn mặt cho đến kiến thức, nội tâm đến suy tưởng. Tôi đau lòng vì Trần Sa đã chết và càng đau lòng hơn theo “cái chết” Âu Cơ trong trái tim tan nát của một người mẹ kể từ tháng 4/2015.

Nhìn chung quanh, toàn thế giới đang chao đảo vì con virus Vũ Hán, nước Mỹ chao đảo vì cuộc bầu cử TT sắp đến... đâu đâu cũng gọi lên điều bi quan sàu thẳm. Bài viết này tôi chỉ muốn nói đến “sự sống”. “Sống” trong kỷ niệm quá đẹp của Trần Sa đã một tháng qua, “sống” trong dĩ vãng đầy màu sắc với Âu Cơ 26 năm cũ. Và hôm nay, ngày sinh nhật Âu Cơ, tôi lại thêm một lần “sống” trong sự lảng kính hóa thành màu hồng hình bóng đứa con gái đang “ngoảnh mặt” với tôi (cho dù ở cùng mái nhà, cùng một không gian).

“Ôn cố như tri tân”.

Một phút trôi qua đã trở thành là “cố”. Mà, hạnh phúc thường chỉ ngấm được ra trong cái “cố” ấy.

Ở đây không chỉ “nước mắt chảy xuống”, mà còn là giọt lệ xót thương của một nhà văn dành cho một nhà văn không may mắn “*có lũ kỷ niệm trước sau giờ đã thành nghìn trùng xa cách*” như mình. Hai mươi sáu năm đi cạnh đời tôi, Âu Cơ thể hiện đúng là “Trần Sa của Mãn”, hay “Nguyễn của Thu Vân”. Sự gặp gỡ tri âm đã quá thỏa mãn cho người mẹ nghệ sĩ. Do đó càng thương tội con gái hơn ở điều thiếu sót vừa nói. Tri kỷ nan cầu. Chỉ là số phận.

Hôm nay sinh nhật Âu Cơ, tôi không muốn nhớ lại nỗi đau cùng tội theo sự tan vỡ tình cảm giữa con trai và con gái, mà chỉ muốn ghi vào đây vài lá thư mẹ con từng trao đổi, và một bài viết.

Âu Cơ của tôi đúng là như vậy. Còn, Âu Cơ của cuộc đời, làm sao tôi dám nghĩ xa hơn?

□

1/ Thư Âu Cơ gửi Mẹ.

Dalat, Wednesday, July 12, 2017 at 6:17 PM

Thưa Mẹ,

Hôm rày con cứ suy nghĩ hoài về thời thơ ấu và thế giới Văn Chương Âm Nhạc Mẹ tạo cho con.

Con nhớ hồi nhỏ, được Mẹ kể cho nghe chuyện về mấy ông Victor Hugo, Mozart, Beethoven, Dostoievski, Van Gogh, Edgar Poe... trước khi con có khả năng tự đọc một mình về họ.

Nghe đi nghe lại hoài, thấy nó thấm vô trong xương hồi nào không biết, nên mấy ông đó trở thành chú-bác của con, thấy thân với con còn hơn cậu Thủy, cậu Thế.

Có khi mấy chuyện Mẹ kể, giờ con lớn rồi, không phân biệt được rõ ràng đâu là những chuyện do con tự sống và trải qua, hay là từ các cuốn sách con đọc, hoặc nghe từ lời Mẹ; nhưng mà chúng đều đã ăn sâu vô người con; vì vậy chẳng những con là Âu-Cơ Trần, 29 tuổi, sống ở San Jose thôi mà còn là Âu Cơ Trần sống ở Paris, Berlin, Bruxelles, Dalat, Nha Trang hay ở đâu đó nữa. Nên con thấy từ trong tim, con là đứa giàu dễ sợ!

Vài giòng tâm sự với Mẹ.

Thương Mẹ, Con, Giấy.

□

2/ Thư Mẹ hồi âm Âu Cơ

Cali, July 12/201

Con thương

Mẹ RẤT MỪNG khi con nhận ra điều đó

Đúng, không cần biết là TỪ lời Mẹ kể hay TỪ các sách con đọc, mà kết quả quan trọng là nội tâm con đã rất giàu, giàu hơn anh San. Bởi vậy nhiều lần Mẹ nói với con:

"Đứa con nào Mẹ cũng thương nhưng Mẹ lo lắng cho anh San hơn khi mà nếu một ngày anh già, anh xấu, hay nghèo đi thì cái phần nội tâm chống đỡ, anh KHÔNG CÓ được như con."

Và cũng nhiều lần Mẹ xin con:

"Con GIÀU hơn anh thì nên thương anh một ngày nào đó anh ngã, như một người giàu thương một người nghèo; điều đó làm cho con CÀNG GIÀU HON trong chữ nghĩa của con." (...) Theo Mẹ thấy, anh cũng rất thương con, con đừng sợ anh nữa. Con "giàu" hơn anh thì nên thương anh một mai khi Mẹ đã không còn trên cõi đời này. Thấy anh cũng rất hãnh diện vì có Mẹ và em gái là nhà văn. Anh khoe với Tú và gia đình Tú như vậy (Mẹ nghe Tú kể lại)

Đọc sách và viết nhiều hơn đi con. Không có gì vô ích trong việc đó hết. Hôm nay không dùng thì mai sau SẼ có dịp dùng. (Ví dụ bây giờ, các bài mẹ đang viết đều lấy dữ kiện từ các tập nhật ký từ năm 1999-2005)

Cho Mẹ gửi lời thăm Năng và cả gia đình.

Thương con, Mẹ.

□

3/ Thư Âu Cơ gửi Mẹ

Sent: Wednesday, July 12, 2017 8:07 P

Subject: Re: Thư M

Thưa Mẹ

Bữa giờ con nhận ra sự quan trọng của Văn Chương nhiều thiết nhiều. Cái cách Mẹ giáo dục con về Văn Chương không phải là kiểu "chạy trốn" như nhiều người thường nghĩ về chuyện đọc sách.

Với những người đó, sự đọc sách miết có nghĩa là "cái đầu không đối diện với thực tế cay đắng của đời sống. Còn cái cách Mẹ train con là đối xử với Văn Chương như một cái cầu để nối thế giới nội tâm mình với đời sống thực tế." Mẹ dùng Văn Chương để giải thích cho con nghe về Đời Sống. Do đó mà giờ nếu có mất tự tin về khả năng thành công hay thất bại ngoài đời, con chui vô sách, dùng điều đó để quan sát thực tế.

Những tác phẩm lớn có cuốn nào ngọt ngào đâu? Toàn là các diễn tả về những sự éo le, ức chế. (Of Mice and Men của John Steinbeck, The Overcoat của Gogol; La Dame aux Camélias của Alexandre Dumas fils; Les Misérables của Victor Hugo; Crime and Punishment của Dostoievski... chẳng hạn.) Cho nên, ai nói (đọc sách là) "chạy trốn" đều sai vì trong sách nó gom lại mọi thứ của cuộc đời. Nếu muốn chạy trốn thì chỉ có khùng mới đi đọc mấy tác phẩm buồn như vậy

Dù thế, mình phải tự hỏi tại sao mấy cuốn đó trở thành "kinh điển" của Văn Chương? Có phải vì chúng trình bày ra cái sự thật của đời sống, có khi là sự đau khổ vô lý, nhất là điều đau khổ đó xảy ra cho kẻ vô tội? Văn Chương giúp mình hiểu được những cái "éo le vô lý" này trong thực tế. Mấy "chủ bác" của con như đang nói với con:

"Giấy ơi, Bác biết đời sống có khi khó hiểu. Tại sao con người ta lại bị khổ như vậy? Bác cũng khó hiểu lắm, nhưng đây là những ý nghĩ bác thấy. Con đọc thử đi, coi con đồng ý không.

Do đó Văn Chương thành ra cái cầu cho con đi qua được nhờ cái học của mấy chú bác đi trước. Họ cũng thấy cái đau khổ của loài người--như bữa giờ con nhìn cách nghèo khổ của nhiều người ở VN mà con hay hỏi anh Năng, "Trời, nhìn đâu cũng là đen tối. Sao họ có thể sống nổi được?"

Các chú bác nhà văn cũng từng tự hỏi như con, rồi viết ra thành tác phẩm.

Mẹ ơi,

Thật sự con nghĩ Mẹ đừng coi thường cái sức mạnh của anh San. Hôm ảnh về VN với Mẹ, đi chơi với ảnh mấy ngày, con để ý thấy cái cách ảnh giao tiếp ngoài đời vô cùng giỏi. Ảnh có thể tự giấu đi cảm xúc riêng cho người khác mang cảm tưởng là ảnh không hề khó chịu, để cho qua chuyện. (Như bữa con nhỏ tiếp tân ở khách sạn đòi passport con, lúc đó con bực ra mặt, trong khi ảnh thì cười hề hề, nhờ vậy con nhỏ đó mới dễ chịu lại). Con nói với anh Năng: "Cái đó em phải học theo anh San".

Chuyện về Bà, con nghĩ Mẹ không nên nói với anh San nữa. Con tin cảm xúc của anh San cũng không khác gì của mấy Dì mấy Cậu đâu vì ảnh được Bà coi như con của Bà, được Bà thương và cưng hơn con nữa

Mấy Cậu mấy Dì ai cũng đau khổ là trong lúc Bà bệnh, không ở cạnh bên để lo lắng cho Bà. Thì anh San cũng vậy, nghĩ đến cái chết của Bà không có mặt ảnh, chắc trái tim ảnh nặng lắm. Khi làm tang lễ Bà, lần đầu tiên con mới thấy ảnh khóc, mà ảnh đi ra ngoài khóc một mình, trong khi con lại không khóc. Con không khóc vì không phải không thương Bà, mà vì con có mặt bên cạnh Bà lúc chết, nên lòng con được nhẹ phần đó. Còn anh San bị nặng hơn vì ảnh không về kịp. Con nghĩ, tốt hơn hết, mình không nên nhắc tới chuyện Bà nữa. Đó là nỗi đau của ảnh. Cũng qua rồi.

Con tin anh San còn đau hơn mấy Cậu mấy Dì nữa vì ảnh là con của Mẹ, MANG TÍNH CHẤT Mẹ, nên tình cảm ảnh dồi dào mạnh mẽ hơn mấy người kia.

Mẹ đừng lo về anh em tụi con. Có thể tụi con không gần gũi, không tâm sự với nhau, có thể tánh tình cũng không hợp, nhưng dù gì vẫn là anh em. Nếu ảnh gặp chuyện xấu trong đời, làm sao con có thể trợ trợ nhìn mà không giúp? Ngược lại ảnh cũng vậy.

Riêng con thì rất ngưỡng mộ cái tánh luôn luôn cầu tiến của ảnh. Ảnh vượt qua cái thất bại này tới thất bại kia. Rồi sao? Ảnh vẫn tiếp tục đi tới, không buông xuôi đầu hàng. Lúc nào ảnh cũng không an lòng với cái mình đang có, cứ muốn phải tốt hơn. Luôn luôn đi tìm việc tốt hơn.

Cái đó không phải "giàu" về nghị lực thì là gì nữa, đúng không Mẹ? Nó đâu khác gì sự con cứ muốn đọc sách thêm, viết thêm, luôn luôn " nạp " thêm informa-tion trong đầu và trong tim con.

Anh San cũng vậy. Chỉ có khác là cái ảnh " nạp " nó không giống với cái con " nạp " mà thôi.

Mấy hôm nay con ngồi viết liên tục, cứ suy nghĩ về thời thơ ấu, rồi đời sống, tùm lum hết. Nên con chia sẻ cho Mẹ tí. Thương Mẹ,

Con, Giáy.

□

4/ Thư Mẹ hồi âm Âu Cơ.

San Jose, July 12/2017 8:48 PM

Cảm ơn con. Cái nhìn của con về anh San và đời sống còn rõ ràng hơn Mẹ nhìn nữa. Mẹ rất an lòng.

Mẹ chỉ muốn nói với con BỐN ĐIỀU:

1/ Một lần bác Văn Thanh bảo Mẹ:

“Ra đường kiếm thấy rất nhiều bác sĩ, kỹ sư, chứ có được bao nhiêu nhà văn?”

2/ Số con là số làm nhà văn, con cứ miệt mài theo đó, từ nhỏ con đã BIẾT con đường con muốn chọn thì cứ nên đi hoài trên đường ấy, dù hoàn cảnh nào đưa đến chạng nữa.

Dostoievski, Mozart, Van Gogh nghèo quá sức (sợ còn nghèo hơn Mẹ bây giờ nữa), nhưng những điều thực hiện lúc sống, có bao giờ họ nghĩ là đã để lại một ơn huệ lớn cho Đời đâu.

Con nên TIN Mẹ điều này. Mẹ đã nhận ra “con là ai” từ khi con mới 4 tuổi. Do đó mới train con trở thành nhà văn như hôm nay. Tại sao với anh San, Mẹ không làm điều đó? Vì anh San không có bản chất một nhà văn như con.

3/ Mẹ và anh San lúc nào cũng rất thương con. Con cần gì, cứ cho Mẹ biết. Căn nhà này luôn luôn mở cửa chờ đón con (và Năng). Căn phòng đầy sách của con vẫn LÀ CỬA CON. Các bác các chú nhà văn lúc nào cũng mong con quay lại với họ.

4/ Bài thơ One Way Street con làm khi 11 tuổi tặng sinh nhật Mẹ, với con, cho là dở (vì sau này con viết nhiều điều hay hơn), nhưng đối với Mẹ thì lúc nào cũng thấy đúng và hay:

Ở đây, Mẹ chỉ trích ra đoạn cuối :

*/ Bây giờ là con đường trước mặt

Con đường một chiều đó

Sẽ sớm đưa ta đến

Lối vào căn nhà thân thuộc của ta

Có gia đình, tình thương, sự an toàn đang chờ đợi

Khắp mọi nơi là lòng tha thứ

Quá khứ không còn được nhớ

Tương lai hiện hữu rất gần

**/ Cuộc đời giống như con đường một chiều
Buộc ta phải luôn luôn đi tới.*

(/ All that matters now is the road ahead
That one way street
Will soon turn on
The driveway of our dear home
Where family, love and comfort await
Where forgiveness is everywhere
Where the past is forgotten
And the future is near*

**/ Life is like a one way street
Always obligated to go forward).*

Con ơi, cuộc đời không chỉ “một chiều”, mà là năm, bảy chiều cho mình bước. Bao giờ cũng có thể bắt đầu lại trên một con đường khác, miễn là cùng một đích nhắm; và ở mỗi con đường, mình đặt để cái Tâm, cái nghị lực và ý chí muốn đạt tới đích của mình.

Van Gogh trải qua từ bầu trời này sang không gian khác mới tìm ra được Nghệ Thuật của ông; Dostoievski cũng làm đi làm lại hoài cuộc đời mình, mỗi lần thất bại là một lần kinh nghiệm giúp ông tìm được cái tốt hơn cho cuộc sống và các tác phẩm đi sau.

Tất cả mọi thứ trên đời đều như nước chảy qua cầu, trôi vào đại dương sâu thẳm. Chỉ các sáng tác Văn Chương, Thi Ca, Âm Nhạc, Hội Họa, Nghệ Thuật, Điêu Khắc... là những điều không chết với Thời Gian mà thôi. Ráng lên! Đừng bao giờ ngã lòng. Lúc nào cũng có Mẹ bên cạnh để chờ đợi kết quả hoàn hảo của cuộc sống chữ nghĩa trong con. Thương con rất nhiều. Mẹ.

□

TRISTESSE

(Trần Nghi Âu Cơ).

I was seven the first time I heard my mother play the violin. She had made a little bed for me on the floor in the middle of the living room so I could listen to her practice. It was way past my bedtime but it was a special night and she allowed me to stay awake. Just for half an hour, she said.

Even though she started with some scales, I was completely enthralled; I had never heard anything so, so... magical before in my meager seven years of life.

Before that night, I had only seen her as a mother, a writer, a music instructor, but never a violinist. All her old friends who visited talked about her days as a violinist, traveling in a Vietnamse Opera, then playing in various clubs and theaters in Nha Trang, Sài Gòn and Dalat. They talked about how wonderful she was, how her music could make women cry and men falling love with her, especially when she played Chopin's Tristesse.

Their stories were like fairy tales to me, about characters who lived during a different time and in a different place than the world I lived in.

They sounded too wonderful and foreign to be real. But that night was the first time I actually got to see the fairy tale for myself, the first time I knew it wasn't a fairy tale.

She never finished a whole song that night. She kept on stopping in the middle, lamenting at the stiffness in her fingers, the screeching in the notes that only she could hear. She said she's not half as good as she used to be twenty-some years ago. I implored her to go on. And she told me to go to sleep because my half an hour was up. I closed my eyes and pretended to.

When she wasn't looking, I'd peek and see her small frame silhouetted against the single candle light flickering on the table. (My mother doesn't like to play the violin in a bright room.) Sometimes, during a particularly soft, quivering note, I can hear a sigh mingled in with her breathing

A few weeks ago, we heard that one of her old pianist friends from Saigon was coming to California to visit. She happened to receive the phone call right after she took some sleeping pills, so she was a bit woozy. The friend said he was coming to California for a reunion of some sort and he'll be performing with a band. My mother asked him, rather slurred, if he needed a violinist because she wanted to come along and perform again, because she wants to return to her music, because she wanted to leave everything and just be that violinist again.

There are two types of artists: artists who perform and artists who create. My mother was lucky enough to be both. But since I'm of the creating type, I can never know the feeling of loss that a performing artist feels when she can no longer perform.

Ahh, I don't know where I'm going with this post. I just know that I never see my mother more happy, more natural than when she's holding a violin, even when she's just doing scales. I always think there's something sad about performers who can no longer perform. Even worse are performers who can no longer perform but don't know it yet. My mother is the former, and it breaks her heart. Lucky for her, she still has writing. But sometimes, I don't think that's enough.

I'll try harder to become a better viol—ahem, music person, for her. Maybe so she can live, in some way, vicariously through me. But the unfortunate thing is

1) I am terribly shy. I can barely speak in front of a group of people, let alone play the violin.

2) As far as I can tell, I have no musical talents whatsoever. Sigh!

(Cali 2013)

□

NỖI BUỒN

(TTBG chuyển Việt ngữ)

Khi lên 7, lần đầu tiên tôi được nghe mẹ tôi kéo violon. Một chỗ ngủ hẹp được sắp xếp cho tôi ngay trên mặt sàn căn phòng khách để tôi có thể nghe Mẹ đàn. Mỗi tối tôi vẫn ngủ như thế, nhưng đêm ấy là đêm đặc biệt nên Mẹ cho tôi thức khuya. Và nói:

“Chỉ nửa giờ thôi nghe!”

Ngay từ khi chỉ mới nghe Mẹ khởi đầu tiếng violon bằng vài âm giai lên xuống, tôi đã thấy hoàn toàn bị mê hoặc; từ thuở bé cho đến khi lên 7, tôi chưa bao giờ được nghe âm thanh nào quá, quá... tuyệt vời như thế.

Trước đêm hôm đó, tôi chỉ nhìn Mẹ, một nhà văn, một giáo sư âm nhạc, nhưng chưa hề là một nhạc sĩ vĩ cầm. Tất cả bạn cũ của Mẹ khi đến thăm đều nhắc lại về những tháng ngày Mẹ còn là một violoniste lưu diễn khắp nơi trong một đoàn hát Việt Nam, sau đó là biểu diễn vĩ cầm trên nhiều sân khấu khác nhau ở Nha Trang, Dalat và Sài Gòn. Họ kể lại, Mẹ đã thể hiện vai trò nhạc sĩ của mình một cách tuyệt diệu, nhất là khi đàn bản Tristesse, một nhạc phẩm của Chopin, tiếng đàn đã làm nhiều phụ nữ khóc và nhiều người đàn ông say mê Mẹ...

Những chuyện kể của họ đều là những mẫu chuyện thần tiên với tôi, về những nhân vật sống trong một thời gian khác và không gian khác với thế giới mà tôi đang sống. Lối kể của họ mê mẩn quá và xa lạ với thực tế hiện tại. Nhưng đêm đó mới là lần đầu tiên tôi được tận mắt chứng kiến câu chuyện thần tiên cho chính mình, lần thứ nhất mới thấy rằng đó không phải chỉ là một câu chuyện thần tiên.

Đêm ấy, Mẹ không đàn nhạc khúc nào cho đến câu cuối. Mẹ ngừng lại ở giữa bản, than phiền những ngón tay mình cứng đi, giọng đàn chua chát trong những nốt nhạc mà chỉ Mẹ mới có thể nghe được. Mẹ nói, bây giờ tiếng đàn Mẹ không còn hay bằng phân nửa cái hay của hai mươi năm cũ.

Tôi năn nỉ Mẹ đàn tiếp. Và Mẹ bảo tôi ngủ đi vì đã trôi qua nửa giờ giao hẹn được thức rồi.

Tôi nhắm mắt giả vờ như ngủ.

Khi Mẹ quay mặt, tôi đã hé nhìn cái dáng nhỏ bé tựa người nơi cạnh bàn viết. (Mẹ không thích kéo violon trong một căn phòng nhiều ánh sáng). Thỉnh thoảng, trong một note nhạc run run, tôi có thể nghe ra tiếng thở dài rất nhẹ trộn lẫn trong hơi thở Mẹ.

Vài tuần trước, chúng tôi hay tin một nhạc sĩ dương cầm bạn cũ của Mẹ ở Sài Gòn sẽ đến California thăm chúng tôi. Cú điện thoại nhận của người bạn lại rơi ngay sau cái lúc Mẹ vừa uống hai viên thuốc ngủ, nên trông đã lờ lờ

mơ màng một chút. Người bạn nói sẽ qua California hội họp cùng ai đó và sẽ làm một cuộc trình diễn với một ban nhạc. Mẹ hỏi, giọng đã có vẻ lơ lơ, xem người bạn kia có cần một tay violoniste không thì Mẹ sẽ cùng chơi, bởi vì Mẹ muốn quay về với âm nhạc, bởi vì Mẹ muốn từ bỏ tất cả hiện tại để chỉ biến thành người nhạc sĩ vĩ cầm ngày xưa thôi.

Có hai loại nghệ sĩ: trình diễn và sáng tác. Mẹ tôi may mắn được là cả hai mẫu nghệ sĩ ấy. Tôi cũng đang đi vào nghiệp dĩ sáng tác văn chương nhưng vẫn chưa bao giờ có thể hiểu được cảm giác mát mát mà mẹ-tôi-người-nghệ-sĩ đã cảm nhận khi không còn đóng được vai trò trình diễn nói trên. A! Tôi không biết mình đang nói gì, chỉ biết rằng chưa bao giờ nhìn thấy mẹ sung sướng hơn, tự nhiên hơn khi ôm cây violon trên tay, ngay cả khi chỉ chơi thuần những âm giai đơn giản. Luôn luôn tôi vẫn nghĩ có cái gì đó thật buồn về những người nghệ sĩ đã không còn trình diễn nữa. Nỗi buồn luôn cho cả những người đã hết thời mà vẫn không tự biết. Mẹ là mẫu người thứ nhất, và điều đó làm tan nát trái tim Mẹ. May mắn là Mẹ còn đang viết văn được. Nhưng đôi khi, tôi không nghĩ rằng điều ấy đã đủ cho Mẹ.

Tôi sẽ cố gắng hơn nữa để trở thành một người chơi viol... giỏi- hừm, một con người âm nhạc, cho Mẹ. Có thể nhờ thế mà trong cách nào đó, Mẹ có thể sống lại con người cũ qua chính tôi

Điều không may là:

1/ Tôi rất nhút nhát. Nói chuyện trước đám đông còn không được hướng hồ biểu diễn

2/ Càng lúc tôi càng nhận biết rằng mình không có chút tài năng âm nhạc nào trong người. Thật đáng buồn!

(Cali. 2013)

□

Nếu gọi rằng tri âm tri kỷ thì cũng chỉ **hiểu được tôi** đến thế là cùng!

□

(Trần Thị Bông Giấy
 Bài viết xong tại San Jose, thứ Sáu Oct. 9/2020
 5:00 PM)

[]